

другитѣ градове на България, безъ ничия външна, съседска закрила, безъ способни водачи, които да ръководятъ възстанието, и безъ бойни познания у народа въобще“. Самъ бившъ възстанникъ и привърженикъ на възстанието като метода на действие изобщо, Селимински не е допускалъ ни за мигъ, че тъкмо следъ войната и при такава неподготвеностъ на народа трѣбва да се прибѣгне до това последно сръдство. Той е виждалъ, покрай всичко друго, какъ малцина българи умѣятъ да боравятъ съ оръжие, какъ масата била заприличала по кротостъ (поради запрещението да носятъ християнитѣ оръжие) на стадо овци, и какъ властѣта, въ съгласие съ препоржитѣ на фенерското духовенство, била разтурила хайдушкитѣ селища въ Балкана, гонейки всѣки спортъ на младежѣта и насърдчавайки монашеското смирение и отшелничество... И когато сърдцатиятъ капитанъ Мамарчовъ започналъ да събира и да обучава своята възстанишка чета, Селимински, вѣренъ на дълга си къмъ народа, намѣрилъ смѣлость да се обяви противъ това безразсѣдно дѣло.

Мамарчовъ е действувалъ, както винаги, непоколебимо, налагайки се съ авторитета си. Революционеръ съ доказана сръчностъ и смѣлость, той е групиралъ около себе си найбуйнитѣ и отчаяни елементи. Че е имало благоприятно настрояние, особено у селското население, за едно военно предприятие на хайдушки начала, доказва фактътъ, дето — щомъ се разчуло за готвеното възстание — въ Сливенъ за нѣколко дни се събрали около хиляда души доброволци. Наистина, Селимински нарича тая тълпа „голаци и босяци отъ разни народности“ и се старае да подцени дисциплината и патриотизма ѝ. Но това едвали отговаря напълно на истината, щомъ знаемъ какъ и съ какъвъ родъ лица подлавя Мамарчовъ покъсно единъ подобенъ опитъ (Велчовата завѣра въ Търново) За да спечели гражданството за своя проектъ, Мамарчовъ свикалъ нѣколко събрания въ Сливенъ. Какво е говорилъ той тамъ и въ какъвъ духъ сж били разискванията, не ни съобщава никой, — нито дори Селимински, който присѣтствувалъ на събранията. Организаторътъ на Народното братство, съ своята по-спокойна природа и своята предвидлива мисълъ, е погледналъ крайно недовѣрчиво на буйната невъздържаностъ и рискуваната бързина на Мамарчова. Говорейки за акцията му въ Сливенъ, той съобщава: „Разбира се, че той не е спо-